

Man skulle nærmest tro, at finansministeren har indstillet sig på, at det ikke varer lang tid endnu, før han ikke er finansminister.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu beder jeg hr. Ole Sohn lytte.

Jeg blev spurgt om, hvor vi ikke var enige med Velfærdskommissionen. Jeg har sagt, at der er to områder, hvor vi ikke er enige i virkeligheden, og det er, hvor gamle ... eller det siger man jo ikke om kvinder, men hvilken alder kvinder opnår som middellevetid i 2080, det er den ene, og hvad det, der hedder merrealrenten, er i hele perioden. Resten er vi enige om.

Vi er enige om, hvor meget større kagen bliver. Vi er enige om, at der er en særlig opgave, jeg vil ikke kalde det et problem, men en udfordring: Hvordan vil man fordele de flere goder? Det gælder i både 2020, 2030 og 2040. Den endnu større produktion, der er pr. dansker, hvordan skal den fordeles mellem f.eks. dem, der er i arbejde, og dem, der er uden arbejde? Hvordan skal vi behandle vores syge? Hvordan skal vi prioritere vores udgifter? Hvad er vi villige til at aflevere?

Det er jo en spændende debat. Den er jo afhængig af en retfærdighedsopfattelse. Vi betaler hvert eneste år nu hver eneste regning, som vi selv udskriver. Den linje, vi følger, betyder, at vi betaler vores egne regninger, og vi gør endda det, som man ikke har gjort tidligere, at vi lægger penge til side til kommende forbrug også for efterfølgere; det er sådan set det nye. Så vi øger ikke regningen, om jeg så må sige, vi er i virkeligheden med til at aflevere noget mere, fordi vi har overskud. Derfor mangler vi ikke nogen penge.

Men hvis det er sådan, at man skal have den samme andel af fremtidens større velfærd, uanset hvor man er placeret, så er det, der kommer den disharmoni mellem dem, der, om jeg så må sige, er aktive, og dem, der er passive, og det er en diskussion, man må tage løbende. Det har noget at gøre med politisk opfattelse af: Hvad er retfærdighed, hvordan fordeler vi goderne, hvordan prioriterer vi sygehuse i forhold til fritidsaktiviteter osv.? Men det er en langt større produktion, vi skal fordele. Det er altså ikke ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak.

Finansministeren (Thor Pedersen):

... fattigdom, vi fordeler; det er yderligere rigdom.

Tak for den yderligere taletid, der følger af middelfremskrivningen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det er, som om det her ville egne sig til en forespørgselsdebat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3986

6) Til finansministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Er det regeringens mål, at velfærden skal have samme omfang som i dag, eller mener regeringen, at hullerne i velfærden skal lukkes, og at det offentlige skal imødekomme en række af de krav om mere og bedre velfærd, som befolkningen stiller i takt med, at vi bliver rigere?«

Skriftlig begrundelse

Det er velkendt, at når folk bliver rigere, efter-spørger de flere og bedre velfærdsydelser, og at væksten i denne efterspørgsel endda er hurtigere end indkomstvæksten. Det er en af flere grunde til, at økonomisk vækst ikke løser den offentlige sektors finansieringsproblem, sådan som Finansministeriet klart har redegjort for ved flere lejligheder. Det kunne være interessant at få oplyst, om ministeren tror, at befolkningen vil stille sig tilfreds med velfærd af »samme omfang som i dag« (pr. borger i de forskellige aldersgrupper, må man formode), som ministeren har sagt til Ritzau den 18. maj 2004, eller om regeringen mener, at flere og flere velfærdsopgaver skal overgå til privat finansiering med de sociale skævheder til følge.

Ole Sohn (SF):

Det er jo sådan set lidt i forlængelse af det tidligere spørgsmål.

Jeg kan jo konstatere, at finansministeren stort set er den eneste tilbageværende her i landet, som mener, at det hele bare går derudad, at det går godt, og at alt er som planlagt.

KI. 13.50

Derfor kunne jeg godt tænke mig i næste spørgsmål at komme lidt mere ind på, hvad det